

Lectio Divina (14. 09. 2016)

Kapłan: Przyjdź, Duchu Święty, napelnij serca Twoich wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Wierni: Ześlij Ducha Twego, a powstanie życie i odnowisz oblicze ziemi.

Kapłan: Módlmy się:

Boże, Tyś pouczył serca wiernych światłem Ducha Świętego, daj nam w tymże Duchu poznać, co jest prawe i Jego pociechą zawsze się radować. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Duchowość Ewangelii św. Marka – ogólne wprowadzenie

Omawiając duchowość Nowego Testamentu, trzeba zwrócić uwagę na wyjątkowość poszczególnych Ewangelii.

Niepowtarzalną cechą Ewangelii Markowej, która ją wyróżnia spośród innych, jest absolut na przewagę opowiadań o wydarzeniach z życia Jezusa w stosunku do mów, których autor notuje stosunkowo niewiele. Bardziej uwypukla on to, co Jezus zdołał, niż to, co powiedział. Chciał w ten sposób zaznaczyć, że Jego zbawcze czyny niezmiennie zachowują swoje doniosłe znaczenie jako przykłady do naśladowania (4, 33-34).

Drugi, bardzo charakterystyczny temat dla duchowości prezentowanej Ewangelii, to powtarzające się pytania o tajemnicę Jezusa oraz podkreślanie konieczności wiary. Mimo, że osoba Jezusa znajduje się w centrum uwagi, to wciąż owiana jest tajemnicą. Pozostające bez odpowiedzi pytania na Jego temat nawarstwiają się. Św. Marek często odnotowuje takie pytania: „Kimże On jest?” (4, 35-41), „czy nie jest to cieśla...?” (6, 1-6).

Dla Ewangelii św. Marka charakterystyczne jest podkreślenie, że liczne tłumy szukają Jezusa i wprost cisną się do Niego. Tych ludzi przywiodła także żywa wiara (2, 7-12; 6, 53-56).

Z tematem wiary ściśle wiąże się wyjątkowe zainteresowanie św. Marka opowiadaniem o cudach dokonanych przez Jezusa. Opisy cudów w jego Ewangelii zajmują jedną czwartą całego dzieła, co sprawia, że nazywa się ją „Ewangelią cudów”. W tym kontekście szczególnego znaczenia nabierają egzorcyzmy, czyli wyrzucanie złego ducha, które u św. Marka są opisywane najczęściej (5, 1-17; 8, 22-26).

Jest jeszcze jeden bardzo ważny rys duchowości Ewangelii św. Marka. Chodzi mianowicie o skupienie uwagi na opisie męki Jezusa. Zajmuje on czwartą część całego dzieła i stanowi jego kulminację (15, 1-5; 15, 16-20; 14, 3-9).

Tekst
Mk 4, 33-34

33. *I w takich licznych przypowieściach mówił im słowo, jak [tylko] mogli słuchać.* **34.** *Bez przypowieści nie mówił im, na osobności zaś własnym uczniom wyjaśniał wszystko.*

Czytać i rozumieć:

33. Podsumowanie nauczania w przypowieściach charakteryzuje działalność Jezusa jako Głosiciela słowa. Występujący w liczbie pojedynczej rzeczownik słowo (logos) pojawia się wcześniej w wyjaśnieniu przypowieści o siewcy. Nauczanie Jezusa stanowi tematyczną i jakościową całość: od przypowieści o siewcy razem z jej wyjaśnieniem, aż do ogólnej charakterystyki tego nauczania, która pochodzi od ewangelisty. Głoszenie słowa w przypowieściach skierowane jest do dwóch grup: wszyscy słuchacze otrzymują w nich nauczanie, ale tylko Jego uczniowie - również ich objaśnienia. Informacja ma kapitalne znaczenie dla określenia roli Jego uczniów. W odróżnieniu od innych słuchaczy uczniowie nie tylko stale przebywali z Jezusem, ale również, i przede wszystkim, otrzymywali Jego nauczanie w pełnym znaczeniu.

34. Jezus przekazuje uczniom objaśnienia nauczania o królestwie Bożym. Uczniowie potrzebują tych objaśnień nie tyle z powodu samego braku rozumienia przez nich przypowieści o siewcy, ile przede wszystkim dla spełniania powierzonych im zadań. Chociaż nie rozumieją znaczenia przypowieści również ci, którzy są na zewnątrz (4, 11), to jednak nie otrzymują żadnych dodatkowych wyjaśnień, ponieważ dla nich wszystko ma pozostać w przypowieściach (4, 11). Wyjaśnienia przypowieści są potrzebne uczniom z powodu ich przyszłej misji. Ich zadania są zapowiedziane w ich powołaniu (1, 17: stać się rybakami ludzi) i powierzone im w ustanowieniu Dwunastu (3, 14-15: głosić i wyrzucać demony). Jeśli ich głoszenie ma zgadzać się z orędziem Jezusa o królestwie Bożym, a egzorcyzmy mają świadczyć o obecności tego królestwa, to głoszący orędzie i wyrzucający demony powinni rozumieć pełne znaczenie przypowieści w ich związku z objawioną w nich tajemnicą królestwa Bożego.

Sugestie do kontemplacji:

Wyjaśnianie przypowieści wyraża troskę Jezusa nie tylko o uczniów, ale również o wszystkich ludzi, których nie pozostawia z wątpliwościami o Bożej obecności. To odrębne kształtowanie uczniów ma ich uzdolnić do głoszenia prawdy o panowaniu Boga wbrew temu, co może się nam wydawać z powodu Jego milczenia, braku interwencji, przewagi ludzi bezbożnych. Dzisiaj w formacji do głoszenia słowa Bożego pojawia się pokusa, aby jak najszybciej opanować odpowiednie techniki dzielenia się słowem, zdobyć jak największą wiedzę teologiczną - nacisk położony jest na formację techniczną i ilościową. Z tym rodzajem kształcenia nie powinna być utożsamiana formacja duchowa, która jest też prawdziwą, integralną formacją intelektualną. Te dwie płaszczyzny nie zastępują siebie ani nie mogą istnieć jedna bez drugiej: z jednej strony formacja duchowa i intelektualna nie powinna zastępować poszerzania wiedzy teologicznej i nabywania umiejętności retorycznych, zaś z drugiej strony studia nie wyczerpują nawiązywania i pogłębiania relacji do Jezusa, obejmujących serce i umysł Jego ucznia.

I w takich licznych przypowieściach mówił im słowo, jak [tylko] mogli słuchać. Czym żyje moje serce? Co w nim jest na pierwszym miejscu? Z jakimi sprawami przegrywa Słowo Boże? Jakim gruntem dla Słów Boga jest moje serce?